

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Înalt Prea Sfinția Sa NICOLAE COLAN, Mitropolitul Ardealului

— Date biografice —

S-a născut la 28 noiembrie 1893, în Arpătac (astăzi: Araci), din Țara Bîrsei, ca fiu de țărani cu casă grea și cu stare materială modestă.

Școala primară a urmat-o în satul natal, iar cea secundară (medie) la fostul liceu ortodox român „Andrei Șaguna” din Brașov (astăzi: Orașul Stalin).

După ce a absolvit Institutul pedagogic-teologic „Andreian” din Sibiu, a trecut la Facultatea de Litere a Universității din București, unde și-a luat diploma de licență cu teza: „Stilul lui Dimitrie Cantemir în scrierile lui românești”.

Remarcat de Mitropolitul Nicolae Bălan, a fost trimis pentru studii de specializare la Universitatea din Berlin, unde a audiat, printre altele, cursurile de Noul Testament ale lui G. Adolf von Deissmann.

Înapoiat în țară, a îndeplinit în chip exemplar felurite îndatoriri bisericești ca secretar arhiepiscopal (1921—22), profesor de Studiul Noului Testament (1923—1936) și rector al Academiei teologice „Andreiane” (1929—1936), deputat eparhial în repetate rânduri, secretar general al Asociației clerului ortodox din Ardeal, ș. a.

A intrat în cler în anul 1934, fiind hirotont întru diacon și apoi întru presviter. În anul următor (1935) a post hirotosit protopresviter.

La 29 aprilie 1936 a fost ales cu mare însuflețire Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului, urmînd pururea pomenitului Episcop Nicolae Ivan. Două luni mai târziu (29 iunie 1936) a fost înscăunat la cîrma acelei Eparhii.

Debutul în presă și l-a făcut încă în 1915, la „Gazeta Transilvaniei” din Brașovul de altă dată. Colaborator permanent al foilor bisericești din Sibiu, în fruntea cărora se află vechea gazetă „Telegraful Român”, între anii 1923—36 a dirigit ca redactor responsabil (director) „Revista Teologică”, iar în anul 1934 a înființat revista „Viața Ilustrată”, care se adresa familiilor dreptcredincioșilor creștini. Concomitent, diriguia „Biblioteca Bunului Păstor” (anexă de caracter practic-pastoral a „Revistei Teologice”) și Anuare teologice, precum și colecțiile de scrieri religioase: „Problemele Vremii” (Sibiu, 1929), „Cărțile Vieții” (Cluj, 1937) și „Veniți de luați lumină” (Cluj, 1941), înființate de I. P. S. Sa. A fost mîna dreaptă a Mitropolitului Nicolae Bălan în cîtorirea și dezvoltarea colecțiilor de cărți teologice și bisericești apărute la Sibiu: „Seria Teologică”, „Seria Didactică”, „Popasuri Duhov-

nești” și „Veniți la Hristos”. Cea mai mare parte a elementelor tinere care s-au afirmat în publicistica bisericească sibiană au fost descoperite, stimulate și îndrumate cu dragoste și pricepere de I. P. S. Sa.

Ca profesor de Studiul Noului Testament și rector, a pregătit numeroase promoții de slujitori ai altarului și a publicat studii de specialitate îndeobște apreciate, ca: „Sfîntul Pavel către Filimon”, „Creștinismul și sclăvia” (Sibiu 1925), „Biblia și intelectualii” (Sibiu, 1929), „Cartea Sfîntului Apostol Pavel către Efeseni. Introducere” (Sibiu, 1929), ș. a., iar după intrarea în Episcopat a tipărit în două ediții (1942 și 1945) sfintele cărți inspirate ale Legii celei nouă, carte cunoscută îndeobște sub numele de „Noul Testament de la Cluj”.

Pentru meritele ce și le-a cîștigat în tărîmul scrisului, Academia Romîna l-a ales membru de onoare al ei (1938), iar apoi l-a chemat să ocupe locul de membru activ rămas vacant prin încetarea din viață a academicianului Nicolae Titulescu (1942).

A fost singurul vlădică ortodox român rămas la postul său de trudă duhovnicească în cei patru ani (1940—1945) de vremelnică înstrăinare a Ardealului de Nord prin diktatul fascist de la Viena, înlesnind cu tact și înțelepciune conviețuirea credincioșilor pe care-i păstora cu minoritățile naționale și cultele conlocuitoare din acea parte a țării noastre.

După eliberarea Ardealului de Nord de trupele sovietice și romîne, în patria noastră nouă, Republica Populară Romîna, a contribuit la consolidarea unificării bisericești a romînilor ardeleni și la buna desfășurare a luptei pentru apărarea păcii.

Ca membru al uneia din delegațiile ortodoxe romîne care au vizitat Biserica soră rusă, și-a cîștigat prețuirea ocîrmuitorilor acelei Biserici, bucurîndu-se mai cu osebire de prietenia I. P. S. Mitropolit Nicolae al Crutișelor și Colomnei.

Joi, 23 mai a. c., cu unanimitatea voturilor exprimate, a fost ales Mitropolit al Ardealului, urmînd I. P. S. Sale Dr. Iustin Moiescu, actualul Mitropolit al Moldovei și Sucevei. Sîmbătă, 25 mai a. c., la București, a fost investit în această înaltă demnitate, iar Duminecă, 26 mai a. c., a fost așezat sărbătorește în jețul cinstit oarecînd de Mitropoliții Andrei Șaguna și Nicolae Bălan.

Prin țara celor șase sute de milioane

Acesta este titlul unei cărți scrisă de curînd de dl. președinte al Prezidiului R. P. R. Dr. Petru Groza. Lucrarea cu prețul mic de 8 lei, cuprinde în 338 pagini însemnările de drum luate de Dr. P. Groza din prilejul călătoriei d-sale în China. Invitat de conducătorii Chinei pentru o vizită prietenească, dl. Groza a văzut și cunoscut, mai de aproape, multe realități din marea republică chineză.

„Poporul român și poporul chinez au fost împilate veacuri de-a rîndul și au ajuns în cele din urmă, la acelaș desnodămînt: eliberarea de sub jugul cutropitorilor și exploataților. Iată un destin comun care leagă, din negura vremurilor, popoarele noastre”.

Astăzi, poporul român eliberat este în plin progres, iar soarta lui este legată de cea a popoarelor prietene din marea noastră familie. Nu există om care să nu fi auzit despre marele popor chinez, despre Pekin, faimoasa capitală a Chinei, despre edificiile cele mai de seamă ale Chinei cari sînt cele religioase, de zidul chinezesc ș. a. Cartea ne pune în față toate monumentele din trecut, dar și munca și construcțiile de azi. China este o țară uriașă, cu un popor harnic, care își construiește acum o viață nouă.

Pe noi, alături de cele povestite despre realizările politice, economice, culturale, etc., ne interesează în deosebi viața religioasă din China. Iată cîteva spicuri din cartea d-lui Dr. Petru Groza în legătură cu credința chinezilor.

De o frumusețe deosebită sînt templele (bisericile). Așa de pildă templul din Hanceu cu o vechime de 1600 ani și templul Iun-Hagun din Pekin pe care mii de închinători îl vizitează. Templul se întreține din ofrandele credincioșilor și din chiriile încasate pentru clădirile din jur, cari îi aparțin.

În China întîlnești islami, mărturisitori ai lui Mohamed, catolici, ortodocși, dar cei mai mulți sînt budiști, care cred în Buda, un „profet” indian, care a trăit pe la 600 înainte de Hristos. Buda înseamnă înțeleptul, pentru că s-a dus în pustie spre a învăța înțelepciune. Supremul șef al religiei lor se numește Dalai-Lama, care înainte dădea față cu credincioșii numai

După învierea din morți Mântuitorul a dat poruncă Sf. Apostoli ca să propoveduiască Evanghelia la toate popoarele (Mt. 28, 19; Mc. 16, 15; Lc. 24, 47). Sf. Apostoli erau însă oameni simpli care nu cunoșteau decât limba evreească vorbită de poporul din părțile Galileii. Cu greu ar fi putut îndeplini această poruncă, fără un ajutor al lui Dumnezeu.

Mântuitorul le-a făgăduit atunci că-i va îmbrăca cu puterea Duhului Sfânt, dar să nu se depărteze de Ierusalim. Și Sf. Apostoli au ascultat. Ei au rămas în Ierusalim încă zece zile într-o casă retrasă, ca să nu fie descoperiți de prigonitori.

La împlinirea a zece zile de la Înălțarea Domnului, într-o zi când Ierusalimul era plin de Evrei veniți din toate țările pe unde trăiau ca să serbeze Cincizecimea în orașul sfânt, Duhul Sf. s-a pogorât peste Sf. Apostoli.

Atunci fără de veste s-a făcut din cer sunet ca de vijelie ce vine repede. Deodată se văzu deasupra capetelor tuturor Sf. Apostoli limbi ca de foc. Ei s-au umplut îndată de un mare curaj și toate cîte îi învățase Mântuitorul erau acum în mintea lor limpezi și neîndoioase și începură a vorbi în limbi străine. „S-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum Duhul le dădea să vorbească” (Fapte 2, 4).

Evreii veniți din peste 15 țări pe unde trăiau, auzind pe Sf. Apostoli vorbind în limbile acestor țări, s-au minunat foarte. „Și se spăimîntau toți și se mirau, zicînd unul către altul: au nu sînt aceștia ce grăiesc toți galileeni? Și cum noi auzim fiecare limba noastră întru care ne-am născut?” (Fapte 2, 7—8).

Evreii din Palestina auzindu-i vorbind în alte limbi decât limba lor și neînțelegînd nimic din spusele Sf. Apostoli, au zis despre ei că sînt beți. Atunci Sf. Apostol Petru a luat cuvîntul și în limba evreilor din Palestina, le-a vorbit despre faptele mărețe ale lui Dumnezeu. A arătat că nu sînt beți, ci Duhul Sfânt a turnat Duh peste ei și le-a dat darul vorbirii în limbi.

Uimiți de darul vorbirii în limbi, precum și de învățătura creștină, trei mii de oameni s-au botezat atunci.

Toate acestea sînt scrise în Faptele Apostolilor cap. 2 despre Pogorîrea Duhului Sfânt și vorbirea în limbi.

Din citirea cu luare aminte a Sf. Scripturi la locul de mai sus, putem scoate următoarele învățături:

1. Vorbirea în limbi este un dar al Duhului Sfânt, 2. dat prima dată Sf. Apostoli în ziua Cincizecimii, 3. ca să poată vorbi ascultătorilor veniți din vre-o 15 țări, în limba lor, despre măreția învățăturii creștine. 4. Sf. Apostoli vorbeau atunci limbi existente (latina, greaca, siriaca, araba, ebraica și altele) pe cari nu le cunoșteau înainte de a fi insuflați de Duhul Sfânt. 5. Vorbirea lor era clară încît toți au înțeles despre ce li se vorbea. 6. Scopul cu care li s-a dat acest dar de la Dumnezeu a fost de a-i uimi pe păgîni, de-a răspîndi creștinismul la toate popoarele și de a arăta în mod neîndoios că toate neamurile sînt chemate la mîntuire, căci pentru toți oamenii s-a jertfit Mîntuitorul

Acestea trebuie să le știe orice bun creștin despre darul vorbirii în limbi sau glossolalie, cum se mai zice.

Cu durere trebuie să spunem însă că unii din frații noștri nu dau crezare Sf. Scripturi și practică vorbirea în limbi contrar Sf. Scripturi și tradiției bisericești.

Ei spun că fiecare creștin trebuie să aibă în el pe Duhul Sfânt. Că fiecare trebuie să lupte ca să devină „vas ales al Duhului Sfânt”. Că Duhul Sfânt își arată prezența în sufletul lor atunci cînd pot vorbi în limbi. Că cine nu poate face dovada

Vorbirea în limbi

prin vorbirea în limbi că are pe Duhul Sfânt, acela nu-i creștin adevărat. Acela nu se găsește pe drumul cel drept.

O astfel de părere greșită despre harul vorbirii în limbi îi duce la practica greșită care nu are nimic cu ceea ce s-a petrecut de Rusalii în Ierusalim cînd Duhul Sfânt s-a pogorît peste Sf. Apostoli.

Te doare sufletul cînd îi vezi că toți au dorința de-a vorbi în limbi, ca să arate în mîndria lor necugetată, că au pe Duhul Sfânt în ei. Cînd se găsesc în casa lor de rugăciune vezi deodată pe mai mulți începînd a bolborosi cuvinte neînțelese, bătînd din palme sau sărînd în sus, stînd aplecați sau ridicînd mîinile în sus; sau cad leșinați, fac spume la gură sau țipă, alții se-nvîrt pînă amețesc rostînd cuvinte fără rost — și toți zic după astfel de manifestări că Duhul Sfânt a fost prezent în ei și i-a făcut „vase alese” și bineplăcute lui Dumnezeu.

La acestea spuse de preinșii vorbitori în limbi e bine să fim lămurii asupra lucrării Duhului Sfânt.

În primul rînd Duhul Sfânt lucrează în Biserica lui Hristos. Dovada: El s-a pogorît peste Sf. Ap. la întemeierea Bisericii creștine, iar credincioșilor li s-a împărțit darurile Sale de către Sf. Apostoli. Apostolii s-au iăsat ca urmași în biserică pe episcopi și pe preoți care să împărțasească tuturor credincioșilor Duhul Sfânt prin Sf. Taine ale Bisericii.

De aici urmează că toți credincioșii au fost botezați și unși cu Sf. Mir în pruncie, au primit pe Duhul Sfânt în ei. Noi toți sîntem temple ale Duhului Sfânt. Lucrarea Duhului Sfânt din noi se arată prin roada faptelor bune. Că noi fără puterea Duhului Sfânt nu putem face nimic bun. Tot binele pe care îl săvîrșim izvoarește din puterea Duhului Sfânt. Căci zice dumnezeescul Pavel: „Iar roada Duhului este: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, milostenia, credința, blîndețea, înfrînarea poftelor” (Gal. 5, 22) și în alt loc „roada Duhului este tot felul de bunătate, dreptate, de adevăr” (Efes. 5, 9).

Cine le are pe acestea și le face vii în rîndurile oamenilor, acela arată prezența și lucrarea Duhului Sfânt în el. Nu-i nevoie a avea numai decât darul vorbirii pentru a ne mîntui.

E adevărat că Duhul Sfânt și-a arătat lucrarea cîte odată și în unii credincioși ai Bisericii și prin diferite daruri speciale: darul tămăduirii, al milostivirii, al propovăduirii, facerea de minuni, al proorocirii, etc. (I Cor. 12, 8—10, 28). Acestea sînt însă un fel deosebit de lucrări pe care creștinul nu trebuie să le caute pentru că nu-s trebuincioase pentru mîntuire și pentru că Dumnezeu le dă cui vrea, cît timp vrea și foarte rar, după cum socotește El că-i de folos pentru Biserică.

Așa s-a dat Sf. Apostoli darul grăirii în limbi, pentru că ei au fost trimiși ca să propovăduiască tuturor neamurilor și aveau nevoie să cunoască limbile acestor neamuri. De aceea darul acesta a fost dat numai la începutul creștinismului.

Astăzi cînd Evanghelia Mîntuitorului e tipărită în toate limbile pămîntului și sînt slujitori ai Bisericii care propovăduiesc în toate aceste limbi, nu mai este nevoie de darul vorbirii în limbi.

Și trebuie să mai știm încă ceva: darurile Duhului Sfânt nu despart pe credincioși de Biserică. Nu poate același Duh Sfânt prin lucrarea Lui obișnuită să rodească dragostea și pacea, iar prin lucrarea Lui specială, să aducă vrajbă și dezbinare. Lucrarea specială a Duhului Sfânt este spre zidirea Bisericii, nu spre risipirea ei.

Deci toți cei ce se socotesc a grăi în limbi și pentru aceasta se despart de Biserică, nu sînt stăpîniți de Duhul cel Sfânt al iubirii și al păcii, ci de duhul vrajbei și al dezbinării.

Și apoi în ce se aseamănă felul cum preinșii glossolaliști de azi se manifestă, cu ce s-a petrecut în Ierusalim la Cincizecime? Oare Sf. Apostoli au bolborosit cînd au vorbit în limbi? Oare n-au vorbit ei în așa fel c-au fost înțeleși de toți străinii aflați acolo?

Oare Sf. Apostoli au plesnit din palme, s-au învîrtit, au făcut spume la gură, au țipat și rostît cuvinte fără rost și neînțelese?

Nu! „Noi auzim fiecare în limba noastră întru care ne-am născut” (Fapte 2, 8) ziceau as-

Continuare în pag. 3

Prin țara celor șase sute de milioane

Urmare din pag. 1

o singură dată pe an și care trăia numai între pereții îmbrăcați în culoare galbenă ai palatului său. Azi participă la viața publică a chinezilor. Acum e vicepreședinte al comitetului permanent al Adunării Reprezentanților populari din întreaga China, deși are numai 23 de ani.

E interesant modul cum se alege șeful bisericii budiste în China, Dalai-Lama. „În clipa cînd moare Dalai-Lama, preoții (lamașii) din suita lui pîndesc în ce direcție își aruncă el ultima privire. În acea direcție pornește o solie de lamași (preoți-călugări) spre a căuta în familiile credincioșilor copilul care s-a născut chiar în clipa în care Dalai-Lama a închis ochii, sau primul copil care s-a născut după moartea sa. Pruncul nou născut după ce este adus la mănăstirea din Lhasa Tibetului (reședința lui Dalai-Lama) devine el însuși din acel moment noul Dalai-Lama. Un consiliu alcătuit din cei mai înțelepți lamași de la mănăstirea din Lhasa, îi face întreaga educație. Actualul Dalai-Lama este al 53-lea cap al bisericii budiste din China” (p. 256).

Preoții budiști nu fumează, nu beau și nu se căsătoresc.

Preoțimea colaborează cu organele puterii de stat. Fotografia de la pag. 287 din carte înfățișează pe președintele Chinei Mao-Tze-Dun între Dalai-Lama și Pancen-Lama, căpeteniile bisericii budiste din China nouă. Între aceste două căpetenii ale credinței budiste s-a așezat și dl P. Groza pe tribună la o manifestație publică din 1 oct. 1954. La despărțire, dl P. Groza i-a felicitat pentru munca depusă, care este o sarcină frumoasă și plină de mulțumiri sufletești, spunîndu-le: „...În Biblia noastră se vorbește despre construirea Turnului Babilonului, cînd Dumnezeu, la un moment dat, i-a pedepsit pe oameni pentru îndrăzneala de-a fi vrut să-și ridice un turn pînă la cer și le-a încurcat limbile, ca să nu se mai înțeleagă între ei. Și astfel turnul a rămas neisprăvit... În China acum se realizează o operă mare: se dărîmă neînțelegerea între oamenii de diferite naționalități, cu diferite limbi, și se clădește un turn înalt al prieteniei între gințile cari vorbesc atîtea limbi, dar care se înțeleg atît de bine între ele, se zidește o cetate puternică a păcii. Și întărîndu-se China, se întărește lagărul păcii, care trebuie să devină tot mai puternic, pentru a nu mai îngădui noi războaie. Numai așa vom trăi liniștiți în casele noastre, ținînd ferecat tigru care stă la pîndă”.

Prot. N. NEAGA

Un nou Catehism

În editura Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu a apărut o nouă carte: Catehismul creștinului drept-credincios (132 pagini). Ea a fost scrisă de trei profesori de la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, sub îndrumarea necentenită a I. P. S. Mitropolit Iustin. Cartea aceasta este scrisă în primul rând pentru credincioșii noștri, pentru că din ea să cunoască învățătura de credință a Bisericii ortodoxe. Un adevărat credincios are rîvna sfîntă de a cunoaște învățătura Domnului și a Bisericii Sale și de a trăi după această învățătură. Catehismul cuprinde tocmai această învățătură pe scurt. El are următoarele părți: Partea lămuritoare, Partea I (Credința), Partea II (Nădejdea), Partea III (Dragostea). În Partea lămuritoare se vorbește despre dreapta credință, despre mîntuire și despre descoperirea dumnezeiască, cuprinsă în Sfînta Scriptură și Sfînta Tradiție. În Partea I se cuprind învățăturile de credință, pe care le mărturisim în Credeu. Așa: credința în Dumnezeu-Tatăl, făcătorul cerului și al pămîntului, căderea omului în păcat și nădejdea mîntuirii; credința în Dumnezeu-Fiul, întruparea, moartea, învierea, înălțarea la cer și venirea a doua; credința în Dumnezeu-Duhul Sfînt. Apoi: despre Biserică, cinstirea Sf. Fecioare Maria, a sfinților, a sf. icoane și sf. moaște, însușirile Bisericii și organizarea ei; despre Sf. Taine (Botezul, Mirungerea, Cuminecătura, Pocăința, Preoția, Nunta, Maslul); despre starea sufletelor după moarte, despre înviere și judecată și despre viața cea veșnică. Partea II ne arată care este adevărata închinare ce trebuie s-o aducem lui Dumnezeu. De aceea se vorbește despre rugăciune, se explică rugăciunea. Tatăl nostru, se lămurește ce este Sf. Liturghie, ce sînt cele șapte laude și ierurgiile, cum să prănuim sărbătorile și cum să ținem posturile. În partea III avem un îndreptar al vieții morale, care ne spune ce fapte bune să săvirșim și care sînt poruncile Domnului. Așa ne amintește despre legea morală, firească și suprafirească, ne explică Decalogul (cele 10 porunci) și Fericirile, ne îndrumază pe calea virtuților și ne sfătuiește să ne ferim de păcate, ne arată ce datorii avem de îndeplinit față de Dumnezeu, față de noi înșine, față de aproapele, față de familie, stat și Biserică.

Iată cît de bogat este cuprinsul acestui Catehism! Din el cunoaștem dreapta credință, dreapta închinare, dreapta viață, pe care o păstrează neschimbată Sfînta noastră Biserică, așa cum ne-a dat-o Mîntuitorul, cum a propovedit-o Sfinții Apostoli și cum am primit-o de la soboarele a toată lumea, de la Sfinții Părinți. E credința cea adevărată, în care au trăit sute de ani moșii și strămoșii noștri și în care trăim și noi astăzi. De aceea orice credincios, care va citi acest Catehism, se va întări în convingerea sa că, fiind fiu al Bisericii noastre, el are adevărul deplin și trăind după acest adevăr el se poate mîntui.

Toate aceste învățături sînt scrise sub formă de întrebări și răspunsuri. După o întrebare scurtă și precisă, urmează răspunsul clar și deplin, ca să vină o altă întrebare și un alt răspuns. În felul acesta

urmează 200 de întrebări și răspunsuri lămuritoare, care cuprind ceiace trebuie să știm mai de seamă din învățătura drept-măritoare. Limba Catehismului este simplă, așa că el poate fi înțeles de oricare credincios.

Așadar, Catehismul creștinului drept-credincios prezintă pe scurt învățătura de credință a Bisericii noastre într-o limbă potrivită pentru toți credincioșii. El a izvorit din rîvna I. P. S. Mitropolit Iustin de a îndruma pe credincioși pe calea adevărului creștin și mărturisește despre dorința alcătuitorilor lui de a pune în mîna credincioșilor o carte de mult folos sufletec. Cel ce vrea să pășească pe calea mîntuirii fără greșală trebuie să ia și să citească acest Catehism și să-și întipărească adînc în minte și inimă învățăturile din el.

De aceea îl recomandăm cu căldură tuturor credincioșilor noștri și le dorim ca din citirea lui să culeagă bogată roadă duhovnicească, întărindu-se în credința cea adevărată, aducînd lui Dumnezeu închinarea cea adevărată și viețuind după voia cea sfîntă a Domnului nostru Iisus Hristos. Ieșit-a semănătorul cel bun, cartea semințelor creștinești celor sănătoase: deschideți-vă sufletele, ca un pămînt primitor, ca sămînța aceasta să aducă roadă în viața voastră a tuturor, spre preamărirea lui Dumnezeu și spre dobîndirea mîntuirii.

Ieromonah NICOLAE

B.

Vorbirea în limbi

Urmare din pag. 2

cultătorii din Ierusalim. Sf. Apostoli n-au făcut teatrul și comediile ce fac pretenșii vorbitori în limbi din zilele noastre, căci atunci ar fi îndepărtat pe ascultători de ei și nu s-ar mai fi întemeiat Biserica creștină.

E deci greșită părerea că numai darul vorbirii în limbi e semnul prezenței Duhului Sfînt în noi. Căci zice Sf. Apostol Pavel (I Cor. 12, 10) că acest dar nu-i dat oricui și nu toți pot vorbi în limbi (I Cor. 12, 30). „Oare toți vorbesc felurite limbi?”

Atunci ce este vorbirea în limbi a pretenșilor glossolaliști din vremea noastră? Aceste vorbiri sînt înșelăciune curată, ori manifestări bolnăvicioase în urma unui post total de mai multe zile, ori dovada prezenței unui duh rău în sufletul lor. Căci dacă ar fi Duh Sfînt, atunci ei nu s-ar tăvăli pe jos, n-ar face mișcări nebunești, nici n-ar bolborosi.

Acestea să le punem la suflet de sărbătoarea Pogorîrii Duhului Sfînt, urmînd sfatul Sfinței Scripturi care zice: „Iubiților nu credeți tot duhul, ci cercetați duhurile dacă sînt de la Dumnezeu, pentru că mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume” (I Cor. 4, 1).

Să rîvnim a ne împodobi viața cu roadele Duhului Sfînt și să nu ne mîndrim căutînd daruri deosebite, pe care Dumnezeu le dă numai unora și numai cînd e nevoie. Căci credinciosul se poate mîntui și fără aceste daruri speciale.

Biserica Vechiului Testament

Existența bisericii o aflăm din cele mai îndepărtate timpuri și la cele mai vechi popoare pentru că ea corespunde unei legi a firii omenești.

La început a fost numai un altar de jertfă, cum vedem la frații Cain și Abel. Abel a adus o jertfă curată; Cain o jertfă întinată. Legătura cu Dumnezeu, pe calea aceasta, o mențin și oameții de mai târziu: Noe și urmașii săi, Sem și urmașii săi; patriarhii Avraam, Isac și Iacob.

În istoria cultului religios jertfa lui Avraam constituie o culme: ea arată cît de mare era credința lui Avraam: El e în stare să jertfească pe singurul său fiu, dînd lui Dumnezeu ceiace avea mai scump.

Apoi, în jurul altarului, s-au ridicat temple, locașuri sfînte. Aceste locașuri trebuiau să aibă și o înfățișare plăcută și atrăgătoare, pentru ca omul credincios să se simtă bine în interiorul lor.

Omul fiind o ființă sociabilă nu-și duce viața în izolare, ci în întovărășire cu semenii lui. Așa și credinciosul: credința îi cere ca el să se împreune cu alții și întîlnindu-se toți credincioșii într-un anumit loc, în templu, să-și împreune sufletul în rugăciune comună. Indemnînd la rugăciune comună Mîntuitorul Hristos a spus: „unde sînt doi sau trei adunați în numele meu, sînt și eu în mijlocul lor” (Mat. 18, 20). Toate popoarele și-au zidit temple.

Astfel găsim în Japonia veche mii de temple frumoase, unele adevărate capodopere, încît au dreptate să zică japonezii: „nu pronunța cuvîntul splendid dacă nu le-ai văzut”. Edificiile cele mai de seamă ale Chinei sînt cele religioase. Cu toate că din pricina deselor revoluții, cari distrugau totul și a cutremurelor de pămînt cari în China sînt foarte obișnuite, nu ni s-au păstrat temple vechi, totuși se știe, pe

baza tradițiilor și a cărților vechi, că ele au fost cele dintîi edificii publice. Ele au fost mărețe, construite din marmură, de toate culorile, sticlă, lemn, faianță, cu pagode și terase circulare (rotunde), și așezate în locurile cele mai frumoase. În vechiul Egipt întîlnim temple de un mare interes artistic. Aici clima fiind prielnică conservării vechilor monumente, la Karnak se pot vedea și azi ruinele unui vast templu închinat zeilor egipteni. Templul avea așa dimensiuni încît poate cuprinde pe spațiul lui 5.000 m² de patru ori catedrala din Sibiu. În Babilonia se puteau admira temple cu turnuri în etaje. Existența lor e constatată pe la 3000 a. H. Cît despre templele grecești erau atît de unice încît unele contau printre minunile lumii vechi.

Existența bisericii o justifică și Sf. Scriptură.

Cel dintîi loc de închinare este în Vechiul Testament cortul sfînt. Lăcașul de închinare este alcătuit conform unei hotărîri voite a legilor veșnice. Din porunca lui Dumnezeu și după modelul indicat de El se construiește cortul: „Să-mi faceți un lăcaș sfînt, ca eu să locuiesc în mijlocul vostru”, citim la Ieșire 25, 8.

Vechiul Testament mărturisește deci originea dumnezeiască a bisericii, ca lăcaș în care se adună credincioșii pentru a preamări pe Dumnezeu. În Vechiul Testament desăvîrșirea omului se pregătește pornind din afară.

Cortul sfînt al Vechiului Testament este chipul viitorului templu din Ierusalim. El se mai numește „templu portativ”, pentru că era mobil și putea fi ușor demontat pentru a urma poporul în călătoriile sale. Se compunea din două părți: 1. curtea și 2. cortul propriu zis. Curtea avea lungimea de aproximativ 60 m (100 coți) și

o lărgime de 30 m (50 coți), închisă cu stâlpi cu perdele între ei. In curtea cortului se aflau următoarele:

1. *Altarul sacrificiilor* (jertfelor). Era construit din lemn de salcîm îmbrăcat în aramă. De jur împrejur avea o treaptă. Era umplut cu pământ. Pe acest altar se aduceau arderi de tot și ofrande (daruri).

2. *Spălătorul*. Intre altarul sacrificiilor (jertfelor) și intrarea în cortul propriu zis se afla spălătorul. In el își spălau preoții mâinile și picioarele înainte de serviciu.

In curte erau uneltele necesare: lopeți și vase.

Cortul propriu zis (cortul mărturie, al intrării, casa Domnului) consta din două părți: a) sfînta și b) sfînta sfintelor. Sfînta avea o lungime de 12 m (20 coți) iar Sf. Sfintelor o lungime de 6 m (10 coți). Ele erau despărțite deolaltă prin 4 stâlpi de cari atîrna o perdea.

In sfînta se aflau următoarele odoare:

1. *Altarul tămîierii*, pe care se ardea tămîie și diferite arome. Altarul era lucrat din lemn de salcîm îmbrăcat în aur. Avea verigi pentru transportat, cu ajutorul unor drugii. Mărimea altarului era de 1,20 m înalt (2 coți) și de 0,60 (1 cot) lung și lat.

2. *Masa pînilor*. Aceasta era din lemn de salcîm îmbrăcat în aur. Pe ea se puneau în fiecare sîmbătă 12 pîini nedospite pentru cele 12 seminții (triburi). La azime se adăuga sare, vin și tămîie.

3. *Candelabrul* sau sfeșnicul, era un alt odor din sfînta, era din aur și avea 7 brațe. Avea forma unei ramuri drepte. La capetele celor 7 vîrfuri ardeau 7 candel.

In *Sfînta Sfintelor* era:

1. Sicriul legii — chivotul — din lemn de salcîm îmbrăcat în aur. Pe sicriu era o tablă de aur (acoperemînt). Deasupra tablei erau 2 cheruvimi din aur, avînd fețele întoarse unul de la altul. In chivot se aflau tablele legii, un vas cu mană, toiagul lui Aaron și manuscrisul la Pentateuh.

In Sfînta Sfintelor nu intra decît arhiereul, odată la an, în ziua împăcării. Ca acoperemînt cortul avea 4 feluri de învelitori din piele și stofă. Arhitecții cortului au fost Oholiab și Bezaleel.

Cortul sfînt se numește: „*cortul mărturie*”, pentru că acolo Dumnezeu își descopere voia Sa, al *intronirii*, pentru că acolo se întîlnește Dumnezeu cu poporul, al „*legămîntului*” pentru că acolo credinciosul face legămînt de ascultare.

El e chipul bisericii creștine, care are aceeași împărțire, de aceea se numește și „*casa lui Dumnezeu*”, pentru că acolo locuiește Dumnezeu.

Altarul *sacrificiilor* este chipul jertfirei vieții pentru Domnul. *Spălătorul* e chipul curățeniei, stare în care trebuie să se găsească credinciosul. Altarul *tămîierii* este chipul rugăciunii care se înalță ca fumul de tămîie spre cer, masa *pînilor* aduce aminte credinciosului că hrana cea de toate zilele e un dar al cerului. Pîinea zilnică Dumnezeu ne-o dă.

Candelabrul este chipul cunoștinței adevărate dobîndită pe cale revelațională. Cele 7 candel aprinse sînt chipul darurilor sfinte. Sfînta Sfintelor, loc liniștit, neturburat de nimeni, căci abia odată la an se intra, este chipul uniunii credinciosului cu Dumnezeu. *Mana* arată că Dumnezeu este în stare să săvîrșească minuni pentru a păstra în viață pe aleșii săi. Numărul 3 este chipul treimei, 4 al universului, =Dumnezeu se face cunoscut în lume.

Curtea e chipul Vechiului Testament, Sfînta a bisericii luptătoare, Sfînta Sfintelor a bisericii triumfătoare.

Cortul sfînt a urmat poporul în toate peregrinările sale. A fost plasat în *Gilgal*, apoi la *Silo*, la *Nob* sub regele Saul, la *Ghibeon* sub David. In război chivotul urma pe ostași. In urma

unui război pierdut el a ajuns în mîna filistenilor. S-a restituit și a rămas la Betșemeș, de unde Solomon l-a adus la Ierusalîm și l-a așezat în Sfînta Sfintelor de la templul de acolo.

David a strămutat capitala țării la Ierusalîm și devenind Ierusalimul centrul politic și religios, se gîndi să zidească o biserică demnă de înflorirea regatului și vrednică de strălucirea stăpînului său (III Imp. 8, 26—30). Strînge material necesar, precum aur, argint, aramă, fier și îndeamnă poporul a fi gata să contribuie cu munca voluntară la această marea lucrare. Sîrșindu-se din viață, ducerea la îndeplinire a planului o lasă în seama fiului său Solomon. Regele Solomon se pune îndată pe lucru, încheie o convenție comercială cu Hiram, regele Tirului (980—946 a. H.), în baza căreia i se asigură materialul încă trebuincios și arhitecții necesari — în frunte cu meșterul Hiram. Nivelă terenul și împrejmuindu-l cu un zid lărgi în mod considerabil suprafața colinei. După șapte ani și jumătate templul fu terminat.

Templul avea 60 de coți lungime, 20 de coți lățime și 30 de coți înălțime. Sfînta era de 40 iar Sf. Sfintelor de 20 coți lungime. Sfînta avea înălțimea de 20 iar Sfînta Sfintelor de 30 de coți. Templul era construit din piatră cioplită, căptușită cu lemn de cedru. Acoperișul îl forma o platformă de marmură. Sfînta avea o ușă largă din lemn de chiparos și ferestre cu gratii în partea de sus. In sfînta era *altarul tămîierii* — din lemn îmbrăcat în aur, 10 *sfeșnice* cu cîte 7 candel unu fiecare. Ele erau plasate 5 în dreapta, 5 în stînga încăperii, mai erau 10 mese pentru pîini aranjate în rînd cu cele 10 sfeșnice.

In *Sfînta Sfintelor* se intra pe o ușă lată din lemn de măslin și o perdea care despărțea încăperile. In Sfînta Sfintelor era sicriul legii, sau chivotul din cort și doi cheruvimi, mari (10 coți înalți), din lemn aurit.

De jur împrejurul templului se aflau camere pentru preoți și materiale. Templul era încadrat în două curți, una cea interioară numită și a preoților era împrejmuată cu zid. In acest interior se afla altarul sacrificiilor (jertfelor) de 20 × 10 coți; *Spălătorul* preoților (diametrul de 10 coți) așezat pe 12 figurii imitînd 12 bivoli, era din aramă, și alte 10 spălătoare mici.

Cealaltă curte care împrejmuia pe aceasta se numea cea exterioară sau a poporului.

Intreaga construcție era aranjată în formă de terasă. Isprăvindu-se zidirea bisericii Solomon o sfinți, rostind rugăciunea: „Și acum Doamne să se adeverească cuvîntul tău, că de acum cu adevărat vei locui cu oamenii pe pământ... deci fie ochii tăi deschiși spre biserică această ziua și noaptea și să ascuți cererea robilor tăi ori de cîte ori vor cere în locul acesta...”

Dumnezeu sfinți biserică aceasta, căci în II Cronici (7, 12) citim cuvintele lui Dumnezeu: „Ales-am mie biserică aceasta ca să-mi fie mie casă de jertfă... și ochii mei vor privi și urechile mele vor asculta rugăciunile celor ce în acest loc se vor ruga”.

Din nou se adeverește originea dumnezeiască a bisericii, ca singura care poate să fină legătura între om și Dumnezeu.

Zidit la anul 970 a. H., templul a fost distrus de un general al regelui babilonian Nabuhodonosor la anul 587, iar odoarele de preț duse în Babilon.

Șezînd pe o stîncă la marginea Ierusalimului profetul Ieremia deplînge ruinele cetății și ale templului în minunata elegie (scriere de jale): „Plîngerile lui Ieremia”. Cunoscînd puterea cea mare a bisericii, singura instituție în care se menținea viața sufletească a poporului credincios, israeliții întorși din robie își restaurează în grabă biserică pustiită de vrăjmași. Pe ruinele celui dintîi templu, Zerubabel pune temelile templului ce-i poartă numele: templul lui Zerubabel sau al doilea templu. Materialul necesar

il dăruie Cir regele Perșilor, din porunca căruia se restituie și odoarele luate din templul lui Solomon. Pentru meșteri și lemn de construcție se adresează din nou Tirului. Conflictul cu Samarinenii întîrziară construcția. Ea începe abia la 520 (sub Dariu Histaspes) și se termină la 516 a. Hr., la stăruințele profeților Agheu și Zaharia. Templul fu în toate privințele inferior celui alt: lipsea chivotul, distrus — în iocul căruia era o piatră comemorativă, din 10 a rămas numai un sfeșnic și o masă. Altarul sacrificiilor era din piatră simplă.

Soarta templului fu tristă. Antioh IV regele Siriei îl profană (pe la anul 168 a. Hr.), îi topi vasele lui de aur, și se introduse în el cultul lui Jupiter olimpicul. Aceasta ocaziona răscoala poporului, sub frații Macabei. Generalul roman Pompei trimis pentru a restabili ordinea în Palestina intră în Sfînta Sfintelor profanîndu-l (pe la 63 a. Hr.).

Pe la 56 a. Hr. Crassus, triumvir alături de Pompei și Cezar — prădă tezaurul pentru a subvenționa o expediție contra Parților. Stricăciuni suferă templul și din partea lui Irod cel Mare, pe la 37 a. Hr.

Irod a ajuns la putere prin intrigi și vărsări de sînge (uciderea pruncilor). El era urgisit de toți. Pentru a câștiga bunăvoința iudeilor Irod s-a hotărît să restaureze templul lui Zerubabel. Restaurarea o începe pe la 23—20 înainte de Hristos. Lucrarea dură 8 ani. Templul fu lucrat în marmură albă și plăci de aur. Pentru ca să nu se așeze păsările să-l murdărească, avea pe acoperiș cuie de aur cu vîrfurile în sus. In sfînta și sfînta sfintelor erau aceleași obiecte ca în templul lui Zerubabel. Exteriorul însă era de o frumusețe rară. Avea 5 curți; 1 a *păgînilor*, unde intra oricine, zarafi, negustori, precupeți, 2. curtea *Iudeilor*, in care intrau numai cei curați; 3. Curtea *femeilor*; 4. Curtea *bărbaților*; 5. Curtea *preoților*, era în imediata apropiere a templului. In această curte era altarul sacrificiilor și spălătorul preoților, mese de marmură, obiecte necesare slujbei.

Clădirea era aranjată pe terase încît templul forma partea cea mai înălțată a întregului ansamblu. Galerile, stâlpii de marmură, minunatele porți, dădeau o înfățișare marea. „Aspectul (vederea) exterior nu putea decît să producă mirarea privitorilor. Plăcile de aur cari acopereau clădirea dădeau, în bătaia razelor solare, o strălucire asemenea limbilor de foc, și cel care le admira trebuia să-și întoarcă privirea întocmai ca din fața razelor orbitoare ale soarelui. Privit de departe templul era asemenea unui munte acoperit cu zăpadă, din pricina albului imaculat (curat) al marmorei.

Zidirea a trezit și mirarea ucenicilor și Apostolilor, cari într-o zi privindu-l au zis către Mîntuitorul: „Învățătorule! Vezi ce fel de pietri, ce fel de ziduri? (Marcu 13, 1).

Mîntuitorul a zăbovit de multe ori în biserică și a recunoscut că ea e locul potrivit pentru adorarea lui Dumnezeu. El a numit-o lăcașul Tatălui ceresc. Astfel cînd a fost de 12 ani, pierdut fiind de părinți, Maica Maria i-a zis: „Fiule pentru ce ne-ai făcut nouă aceasta? Iisus i-a răspuns: „Pentru ce m-ați căutat, nu ați știut că în cele ale Tatălui meu mi se cade să fiu?” (Luca 2, 48). In una din zile aflînd biserică îmbîcșită de negustori se întristează și îi alungă strigîndu-le: „Casa mea de rugăciune voi ați prefăcut-o în peșteră de tîlhari” (Matei 21, 13)!

Urmînd învățătura sfîntă și pilda dată de Mîntuitorul și noi cinstim pe Dumnezeu cu osbire în biserică, casa lui Dumnezeu, lăcașul sfînt, unde se află Dumnezeu în mijlocul credincioșilor săi. Prin biserică am cunoscut pe Dumnezeu, prin ea am trăit în rugăciune și faptă bună și prin ea ne facem și azi mai buni și mai desăvîrșiți, după voia lui Dumnezeu, care ne întărește la tot lucrul bun. Prof. N. NEAGA